

— Остави се, жено! — едвамъ отвърналь кръчмарьтъ. — Ти да видишь нашиятъ пастирь каква свирка има! Да ти засвири, и ти ще скачашъ, та мѣсто не ще можешъ да си намѣришь!

Не повѣрвала жената. Но много ѝ се поискало да чуе чудната свирка на пастира. Кръчмарьтъ се боелъ да я заведе на пасището, като си припомнилъ, какъ той цѣль день скачалъ и щѣлъ да се утрепе отъ скачане. Вечерьта пастирьтъ казалъ на кръчмарската дъщеря да си запуши ушитѣ, а когато се стъмнило, извадилъ свирката и засвирилъ. Заскачало всичко живо, което слушало. Заскачали кръчмарьтъ и кръчмарката въ стаята, та чакъ въ тавана си удряли главитѣ. А говедата издѣнили обора и побѣгнали, кое накждето види.

На другия день кръчмарьтъ поискалъ да изпжди пастира, но не можель, защото се били

пазарили за цѣла година. Цѣль день мислилъ той, какъ да се отърве отъ чудната свирка. Най-после

измислилъ нѣщо и потриль ржце отъ радостъ. Вечерьта той предумалъ кръчмарката да я затвори въ единъ отъ сандѣцитѣ, въ които по-рано поставяли дрехи. Заключилъ сандѣка, а самъ той изнесель другия сандѣкъ на тавана и тамъ се затворилъ въ него, като мислѣлъ, че тамъ по не се чува. Но щомъ се мръкнало и пастирьтъ засвирилъ, всичко живо заподскачало. Заподскачалъ сандѣкътъ съ кръчмарката въ стаята. А на тавана заподскачалъ сандѣкътъ съ кръчмаря, стигналъ до отвора на тавана и отъ тамъ скочилъ долу, счупилъ се и кръчмарьтъ излѣзълъ отъ него малко натъртенъ. Но той не чувствалъ никакви болки, а почналъ да скача като лудъ изъ стаята. Така кръчмарьтъ и сандѣкътъ съ кръчмарката скачали цѣла нощъ.

На сутриньта кръчмарьтъ взелъ да се моли на пастира да престане да свири съ чудотворната свирка. Всичко му обещавалъ, но пастирьтъ не се съгласявалъ.

— Ще се съглася, — казалъ той,

